

[Finansministeren.]

for et kortvarigt Laan, er naturligvis den Rente, der gælder i Øjeblikket paa Markedet for kortvarige Laan, og der kommer ikke de samme Forhold i Betragtning, som naar de store principielle Spørgsmaal drøftes, om Kreditforeningsobligationer skal udstedes til 5 pCt. med en højere Kurs eller udstedes til 4½ pCt. med en lavere Kurs. Paa dette Punkt er der for Resten en rivende Uenighed mellem Kreditforeningsfolk, saa det kunde jo være, at man, inden man begyndte at rette Bebrejdelser imod Regeringen, skulde søge indenfor Kreditforeningernes egne Rammer at blive enig om, hvad der var det mest naturlige. Jeg har sluttet mig til det Synspunkt, at Kreditforeningerne saa vidt muligt ikke skulde have Rentetyperne for højt op. Jeg ved, at det ærede Medlem, som er Ordfører for det konservative Folkeparti, har en anden Mening, og der kan fremsættes Begrundelser for begge disse Anskuelser, saaledes som det er gjort adskillige Gange. Men det er meget vanskeligt at se, hvad Forbindelse det har med Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal konvertere til et kortvarigt Laan paa de Betingelser, som Markedet i øvrigt byder.

Kravet om, at der skulde forhandles forud med Rigsdagen om Laanet, er noget nyt. Jeg har fulgt den Praksis, der har foreligget hidtil. Jeg tror ogsaa, det er den Praksis, som de konservative Finansministre fulgte i gamle Dage, men det er jo saa længe siden, at det har man naturligvis glemt — det er der ikke noget at sige til. Derimod er det ikke saa forfærdelig længe siden, at der var Venstre-Finansministre, det kan vi dog endnu huske, og jeg har ikke nogen Erindring om, at Landstingets Finansudvalg den Gang forud blev spurgt, naar der skulde optages Laan. Jeg har som Medlem af dette høje Ting i mange Aar siddet i Landstingets Finansudvalg, men jeg har ikke nogen Erindring om, at en Venstre-Finansminister er kommet og har forhandlet forud om et Laans Optagelse. Jeg ved ikke, om det er en ny Praksis, man vil indføre, fordi man er klar over, at det ikke er en Venstreregering, der sidder, og gerne vil indføre nye Skikke, der kan genere Ministeriet. Det kan imidlertid paa ingen Maade være ubehageligt for Ministeriet at gaa til Finansudvalget og forhandle, det

vilde tværtimod være den allerletteste Fremgangsmaade for et Ministerium, for derved blev Ministeriet selv fri for Ansvar. Ministeriet kunde da sige: Ja, Rigsdagen har bestemt det, Landstingets Finansudvalg har siddet og drøftet alle Betingelserne og har stemt derom. Det kunde i øvrigt være, at Folketingets Finansudvalg havde en anden Mening, hvad skulde saa en stakkels Finansminister gøre? Han maatte vel se at finde et Gennemsnit af de Kurser, som man fra begge Sider foreslog, og saa prøve, om der kunde opnaas noget, om der var nogen, der vilde yde Laanet paa de Vilkaar. Ja, det vilde være det allerletteste med Hensyn til Ansvar, men jeg er ganske sikker paa, at det ikke vilde give saa gode Resultater, som kan opnaas, naar man kan forhandle, uden at der er Lejlighed til at øve Indflydelse fra forskellig Side paa de forskellige Rigsdagsmedlemmer med Hensyn til de Betingelser, der skal stilles. Jeg vilde for Resten heller ikke anse det for særlig heldigt for Rigsdagen, om Rigsdagen var fyldt med Folk fra Bankverdenen eller Børsverdenen, der hver for sig søgte at gøre deres Indflydelse gældende overfor de forskellige Medlemmer med Hensyn til de Betingelser, man skulde stille Finansministeren. Jeg tror ikke, det var en Situation, der egentlig vilde være særlig heldig, men jeg tilføjer, at det vilde være overordentlig behageligt for Finansministeren, for han vilde i saa Fald ikke have noget som helst Ansvar for, hvad der fremkom som Resultat deraf; det var alt sammen noget, som Rigsdagen paa Forhaand havde bestemt.

Jeg har ikke noget imod at indføre en saadan Skik, hvis man ønsker det, men jeg er ikke sikker paa, at det vil give særlig gode Resultater. Jeg er heller ikke sikker paa, at Folketingets Finansudvalgs Flertal mener, at det vil være klogt, og jeg maa sige, at med Hensyn til Finansforhold vil jeg, saa længe jeg er Minister, fortrinsvis rette mig efter de Anskuelser, der findes i Folketingets Finansudvalg. Jeg tager selvfølgelig gerne Hensyn til alle de Ønsker og Synspunkter, som kommer frem i Landstingets Finansudvalg, men Folketinget er efter min Mening det Ting, som bærer Ministeriet oppe, og som særlig har Ansvar for den økonomiske Politik, og jeg kan ikke indrømme, at det er berettiget af Landstin-